

Защо кучето гони заека

(Приказка)

Това било отколѣ, отколѣ. Заекътъ трѣбвало да иде до града, за да купи нѣщо на дѣцата си, пъкъ го било срамъ, че обущата му били съвсѣмъ изпокжсани. Ала каква полза отъ това — той трѣбвало, ще-не-ще, да върви. Взелъ тояжката си и тръгналъ на пжтъ.

И като си вървѣлъ по пжтя, стигналъ до единъ изоставенъ отъ вечерята огънь и приседналъ, за да се постопли: утрото било много хладно. Тжженъ-кахърень загледалъ Заю прѣмръзналитѣ си крака.

Не се минало много, нѣщо притропало по пжтя. Гледа Заю — едно куче дофтасало и души насамъ-натамъ, дано найде нѣщо за ядене. А то било облѣчено съ най-хубавитѣ си великденски дрехи, пъкъ на нозѣтѣ му — лъскави кундури. Загледалъ Заю кундуритѣ и сърцето му трепнало, ала мълчи, нищичко не дума. Поклонилъ се Заю на кучето, то сжщо му отвърнало, па се разприказвали като стари познайници. Заю му дума:

— Братко мой, кждѣ си тръгналъ тѣй на-труфенъ!

— Азъ ли? Отивамъ въ града. Ами ти какждѣ?

— Че и азъ нататъкъ. Отивамъ да си купя чифтъ кундури, че старитѣ ме оставиха вече. А какви хубави сж твоитѣ! Отдѣ ги купи?

— Отъ града, братко, отъ града.

— И какъ хубаво ти седатъ! Да щешъ да ми дадешъ единия, да го поопитамъ!